

се разболѣ, и другаритѣ му го сложиха на сѣнка подъ една палма. А вечерѣта, когато на западъ угасваше тропическото слънце, угасна и моятъ татко — невиденъ отъ никого — почина тамъ.

Вечерѣта при палмата се върнаха неговитѣ другари и намѣриха го умрѣлъ. Луната грѣеше. Тамъ му изкопаха гробъ и погребяха го въ него.

И никой не посѣщава татковия гробъ, никой се не сѣща за него.

Но не! Има една душа, която се сѣща за него и която му пѣе прѣзъ зимата надгробна пѣсень. Тая душа е славейчето, което прѣзъ лѣтото живѣе въ липата ни прѣдъ кѣщи. Въ есенѣта то отлита въ Египетъ, живѣе въ палмата при татковия гробъ и сутринъ и вечеръ съ тѣжна пѣсень излива нашата скръбъ за него.

Подъ палма е гробътъ на татко ми!

Зоркината кукла.

Вижте мойта кукла,
Колко е красива,
Хрисима, послушна:
Лѣгне ли — заспива! —

— «Нанкай, ти на мама,
— «Радость най-голѣма! —

Тихо Зорка пѣе,
Въ скути я люлѣе. . .

Стане ли пѣкъ права,
Гледа съсъ очички;
Смѣе се тогава —
Радва се на всички.

Ст. Братовановъ.